

Солонъ възстановилъ ёще значеніе то на *Ареопага*, сѣдовище, кое то сѣществувало отъ най древни тѣ времена и са почитало священно; засѣданія та му происхождали на хълма на бога на война та Ареса (Марса), нощемъ и безъ огнь, — за да не може жалостный тѣ видъ на обвиненныя да възбуди състрада­ніе въ сѣдницы тѣ; а тѣзи сѣдницы пишали пригово­ры тѣ си на дѣсчички и мълчеливо ги хвърляли въ урны тѣ, една та отъ кои то са наричала урна на смърта та, а друга та — урна на милосърдіе то; ако число то на гласове тѣ ё бывало еднакво, на двѣ тѣ страны, тогасъ въ урна та на милосърдіе то хвърляли ёще една дѣсчица и обвиняемый тѣ са освободявалъ отъ сѣда. На Ареопага принадлежалъ криминальныя сѣдъ за намыслено убійство, за подпалванье, отравянье и други тежки престѣпванія. Единъ пѣтъ ареопагъ тѣ осѣдилъ на смъртъ едно момче, кое то изболо очи тѣ на едно птиче. „защо то такъвъ челѣкъ, кога порасте, може да стане вредителенъ за свои тѣ съгражданы“ За да са възвыси значеніе то и достоинство то на ареопага, Солонъ узаконилъ, щото за сѣдницы да са избиратъ само тѣзи архонты, кои то безукоризненно сѣ и спл­нили своя та дѣлжность.

Понеже архонты тѣ са избирали само отъ първья классъ на гражданы тѣ, за туй выше то управление и сѣдовище то са мамѣрвали въ рѣцѣ тѣ на по знатны тѣ, слѣдовотелно демократическо то основаніе въ законодательство то на Солонъ са довършвало съ аристокра­тической върхъ.

Солонъ желалъ да бѣде справедливъ къмъ сички тѣ классове на народа, — сичко то му законодательство было проникнато съ кроткія духъ на благородно чело­вѣколюбіе. Илоты Аѣиняны тѣ нѣмали. Солонъ далъ сѣкиму право да иска удовлетвореніе за оскърбеніе; сѣкій гражданинъ могълъ да обвинява и да преслѣдува чрезъ сѣдовище то убійца та и сѣкиго, кой бы оскърбилъ нѣкого отъ гражданы тѣ: зашто то сички тѣ гражданы